ROZEVLÁTÝ BOHÉM

NAPOSLEDY?

VZPOMÍNÁ

PETR HEJNA

ROZEVLÁTÝ BOHÉM
NAPOSLEDY?
VZPOMÍNÁ

Petr Hejna

OBSAH

PŘEDMLUVA **7**

KNIHA PRVNÍ **9**

HLEDÁNÍ DÁVNÉHO KAMARÁDA A RUSALKY..... **10**

JSEM POROTCEM NA FOTOGRAFICKÉ VÝSTAVĚ **14**

DALŠÍ ROZHOVORY SE ZAJÍMAVÝMI LIDMI **25**

RESTY S BAVORSKEM NAPRAVENY..... **40**

ZNOVU SE SVĚTOVOU SUPERSTAR..... **44**

Z HVĚZDY KLASICKÉ HUDBY ROCKEREM..... **50**

PÍSEČÁCI MNE ZABIJOU, ALE TÁBOR JE HEZČÍ **55**

KLADENÍ STOLPERSTEINŮ ZA ZAVRAŽDĚNOU RODINU..... **60**

PÍŠE DEBORAH TIGRIDOVÁ A CHYSTÁME SE DO NORSKA..... **79**

TEN ZMETEK SI NEDÁ POKOJ **88**

TENHLE PORTRÉT JURAJE HERZE TAKÉ NENÍ ŠPATNÝ **90**

MEZI VETERÁNY CIRKUSOVÉHO SVĚTA..... **96**

STARÉ NEGATIVY PROMLUVILY **108**

JEDNOU ESTÉBÁK, PROVŽDY KŘIVÁK..... **136**

KDYŽ JEDNOU RUSOFIL, TAK AŽ NA VĚČNÉ ČASY .. **147**

NA SLOVÍČKO S PANEM HRABĚTEM KINSKÝM **150**

DO ZAKÁZANÝCH KOMNAT ZÁMKU OPOČNO **162**

DRŽITELKA KLÍČŮ..... **166**

S MAJITELKOU ZÁMKU DOUDLEBY JSME SE ZASE MINULI 171
NA EMIGRACI UŽ JSEM STAREJ 176
HONZA K: DOŠLO NÁM, ŽE NÁS MŮŽOU ZASTŘELIT 177
HONZA V: POLICAJTI NÁS MLÁTILI DO KRVE 186
NA OBĚD MNE POZVAL GENE HACKMAN 205
PETR: CESTA ZA LUXUSEM ZÁPADU 213
PĚTKA SLAVÍ ŠEDESÁT LET 216
JAK TO BYLO S ODDÍLEM PO DRUHÉM ZÁKAZU KOMUNISTY 221
NA PTÁKY JSME KRÁTKÝ, ALE MÁME DLOUHÝ SKLO 228
U HROBU PRARODIČŮ FRANZE KAFKY 235
JAK JSEM SE STAL HROBNÍKEM 237
PADLÝ BISKUP OPĚT ÚTOČÍ 242
SNY DOVEDOU BÝT MOKRÉ I KRUTÉ 246
E-KNIHY OBČAS KNIHOVNY NEMAJÍ ZA KNIHU 252

KNIHA DRUHÁ 258
KDYŽ MUSÍŠ, TAK MUSÍŠ 259
JAK SE BUDOVALO DOMÁCÍ STUDIO ZA KOMANČŮ 266
Z BRKU ROZEVLÁTÉHO BOHÉMA 275
JEŠTĚ BEZE SLOV 305
TO JSEM TO SCHYTAL 307
Z JINÉHO SOUDKU 310
PROMARNĚNÁ ŠANCE 311

KNIHA TŘETÍ **312**
HOVNO HOŘÍ **313**
TO O SAKU A PTÁKOVI ZNÁ ASI KAŽDÝ **314**
TY VLASY BUDOU NAD LÍMEC! **317**
STOPEM DO BULHARSKA **319**
MĚŠŤÁNEK, TO JE PIVEČKO! **322**
JEŠTĚ TA ZAJEBANÁ VOJNA **327**
HISTORKA S UŘÍZNUTÝM UCHEM **329**
HOLIČI NA MNE CHTĚJÍ PODAT ŽALOBU **331**
JAK JSEM PROPLESKL REŽISÉRA **332**
DĚDA JEZDIL S CIRKUSEM, JÁ SE BOJÍM NA MATĚJSKÝ **337**
V KRAVÍNĚ SE BEZE MNE OBČAS NEOBEJDOU **340**
OBNOVUJEME MÁJE A OPRAVUJEME KŘÍŽ **343**
CESTUJEME DO VESMÍRU, PRAVĚKU, STAROVĚKU I PO JIHU **346**
CO JE MALÝ, TO JE HEZKÝ **349**
KAM SE HRABE BÍLÝ TYGR NA OPICI **354**
DŽUNGLE I POUŠŤ DOMA **356**
VYHRAJEME VÝLET NA OBSERVATOŘ V CHILE? **362**
U NEJEN ZLATONOSNÉ OTAVY **368**
NĚKOLIK OHLÉDNUTÍ ZA JADRANSKÝMI ZÁŽITKY **371**
OPIČÍ MASO, JÍZDA SMRTI A BABA SE SEKEROU **372**
JAK SE PIJE RAKIJE A JAK SE LOVÍ KOTVA **381**
3M: MIKI, MÁRIA A MAPE **384**
NEVESELÉ HISTORKY Z CEST DOMŮ **389**

BUDÍME POHORŠENÍ - EXHIBICIONISTÉ FAKT NEJSME 394
PARKING ZA VÍDNÍ NENÍ PRO KAŽDÉHO 397
MANON, MELISSA A JINÉ… 399
NÁKUP SPODNÍHO PRÁDLA DÁ ZABRAT 404
STÁVÁM SE DVORNÍM KAPELOVÝM FOTOGRAFEM. 405
PAK ŽE NEROSTOU 410
ANI PRASE TO NECHCE ŽRÁT! 413
A ZASE TY PLYNOVÉ MASKY 418
STÁVÁME SE CHOVATELI OVCÍ 420
DOSTALI JSME ŘÁD ČERNÉHO KOCOURA 424
JAK BUBENÍK PŘIŠEL NA (O) BUBEN 428
NAVŠTĚVUJEME ENERGETICKÁ A POUTNÍ MÍSTA ... 433
LEGENDÁRNÍ HIGHWAY 61 438
ANI SANTA, ANI DĚDA MRÁZ 444
TOHLE POTĚŠILO 450
TOHLE FAKT NECHÁPU 452
POČÍTÁNÍ (MRTVÝCH) OVEČEK 454
DOBRÝCH ZPRÁV NENÍ NIKDY DOST 456
STAIRWAY TO HEAVEN NEBO ROAD TO HELL? 462

DOSLOV 463

O AUTOROVI 464

PŘEDMLUVA

Koncem roku 2024 a počátkem roku 2025 jsem začal sepisovat své zážitky, které mi postupně vyšly pod názvem „Rozevlátý bohém vzpomíná na 30. – 70. léta“ (ta třicátá proto, že jsem citoval vzpomínky rodinných pamětníků) a „Rozevlátý bohém znovu vzpomíná nejen na 70. léta“. Tam je v závěru už i rok 2025, stejně jako 20. léta, a to díky pamětnici, nejstarší české žijící herečce Alexandře Myškové, naší přítelkyni, která se o své vzpomínky s námi podělila.

Jelikož těch často neskutečných a neuvěřitelných zážitků během práce na knize přibývalo, musel jsem je jednak rozložit do dvou knih, mnohé zkrátit a některé rovnou vynechat. Jiné ovšem naopak zůstaly skryty kdesi v zákoutích šedé kůry mozkové vetchého starce a vynořily se z hlubin paměti při různých událostech, je evokujících.

Navíc různá bádání, nastartovaná ověřením faktů ze mnou nezažité minulosti (např. putování mého dědy s cirkusem, vraždy odbojářů a Židů v koncentrácích…) pro ony knihy vedla k mnoha překvapivým zjištěním a z nich vyplynuly i události velice nedávné. I když první kniha počíná zrozením a ta druhá ne až zcela skrytě neodvratností smrti, tak některé části příběhu, které by se bez jejich sepisování vůbec nestaly, dál pokračují. Podělím se také o pátrání po staré lásce i po kamarádovi. Jako červená niť se vyprávěním táhnou připomínky na nacisty zavražděného chlapce, kterého jsem nikdy nepoznal, který je svým způsobem mojí součástí a po kterém se jmenuji Petr. Podobně je to s členstvím v ilegálním skautu před rokem 1968, i to se zde znovu promítne.

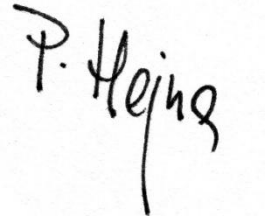
Proto jsem se rozhodl to, co se odehrálo následně po vydání i dávno předtím, opět zachytit. Laskavý čtenář promine, pokud to nebude již vždy tak chronologické, jako v prvních dvou dílech. Ale budu se o to snažit. První kniha je prakticky již plně věnována zážitkům společným s mojí druhou ženou. Nabídne i třeba rozhovory s Davidem Kollerem, Pavlem Šporclem, nebo vitruózním muzikantem Aliaxanderem Yasinskim, v rodném Bělorusku nežádoucí personou.

Jednu kapitolu jsem chtěl věnovat tomu, že s muzikou a textováním jsem rozhodně neskončil. Až mne překvapilo, kolik toho vlastně je – na samostatnou sbírku málo, na kapitolu zase až dost. A tak jsem neplánovaně mezi tématicky pouhé dvě zamýšlené knihy tohoto dílka vsadil třetí, logicky v pořadí druhou, této mé tvorbě věnovanou. Ta třetí obsahuje většinou ony pozapomenuté, nebo odložené příhody, které podle mne za to z té obrovské množiny stojí.

Dramaticky vzrůstající polarizace společnosti zde pochopitelně také má své místo. Nemohu přehlížet, když třeba někdo z přátel, který podepsal spolupráci s StB, dnes „v zájmu demokracie“ kope za lidi pokleslého charakteru. Naštěstí mně spolu s manželkou bylo dáno poznat se nově třeba s potomky Pavla Tigrida, potkat se krátce s Františkem Kinským a podobnými lidmi, jako byl třeba dříve náš pan kníže – Karel Schwarzenberg.

Vždy mi byli blízcí lidé nepokoření, nezdolní a čestní, chartisté a před komunistickým režimem a jeho zlem prchnuvší emigranti, které do množiny přátel počítám dál, stýkám se s nimi i jsem se nedávno seznámil s dramatickými okamžiky jejich odchodu a co tomu předcházelo. Přineslo jim to nejen svobodu, ale i možnost setkat se osobně s osobnostmi jako Karel Kryl, Josef Škvorecký, Gene Hackman i s lidmi z undergroundu, a to nejen kolem Plastic People. Příběhy tří z nich v knize promluví jejich slovy a fotografiemi.

A díky práci na těch dvou knihách došlo nedávno k setkání a spřátelení s těmi, kterými jsme dosud komunikovali jen po e-mailech. A to množné číslo není překlep, týká se to i mé Jany, víly z třešňového sadu, který jí stál zdraví, tedy mé manželky.

V Třebkově, listopad 2025

KNIHA PRVNÍ
Stalo se (většinou) nedávno

HLEDÁNÍ DÁVNÉHO KAMARÁDA A RUSALKY

Tak mne, ani nevím proč, letos napadlo zkusit, zda se něčeho nedopátrám i lidech, se kterými jsem se stýkal v 70. letech, psal o nich v mých předešlých knihách a u kterých by mne zajímalo, kam se ubíral jejich život. Když už jsem tenkrát po vyvrcholení manželské krize s bývalou manželkou v mžiku našel jistého doktora, který jí tedy sice píchal, ale injekce to nebyly, stejně jako nedávno jsem vypátral mnohem podstatnější nové skutečnosti ohledně konkrétních židovských obětích nacismu, tak jsem jistou šanci na úspěch cítil.

Začal jsem Tomášem Kalužným, obyčejným zednickým mládencem, se kterým jsem se potkal během služby u novodobých PTP, kde jsme budovali vojenskou akademii, kterou pak vystudoval náš současný prezident. I když v kohosi kdesi na nebesích zas až tak nevěřím, tak Tomáš měl prostě dar od Boha – skvěle zpíval a měl obrovský cit pro muziku, kterou vlastně ani neznal a se kterou jsem ho seznámil. Podílel se melodickými linkami na mých art rockových i jazzově písničkových kompozicích a po návratu do vysněného svobodného života se stal členem mé kapely Nemesis.

Poslal jsem tedy cvičně dotaz na MÚ v Železném Brodě, odkud pocházel a kde tenkrát s rodinou žil. Připojil jsem společné fotografie i ukázky z druhého dílu mých vzpomínek, kde ho pochopitelně zmiňuji. Odpověď mne nepotěšila.

Dobrý den, k vašemu dotazu v souladu s § 20 zák. č.133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel) v platném znění, vám nemohu sdělit žádné informace… Bohužel opravdu žádné informace sdělovat nemůžeme a kontakty na lidi žádné nevedeme.

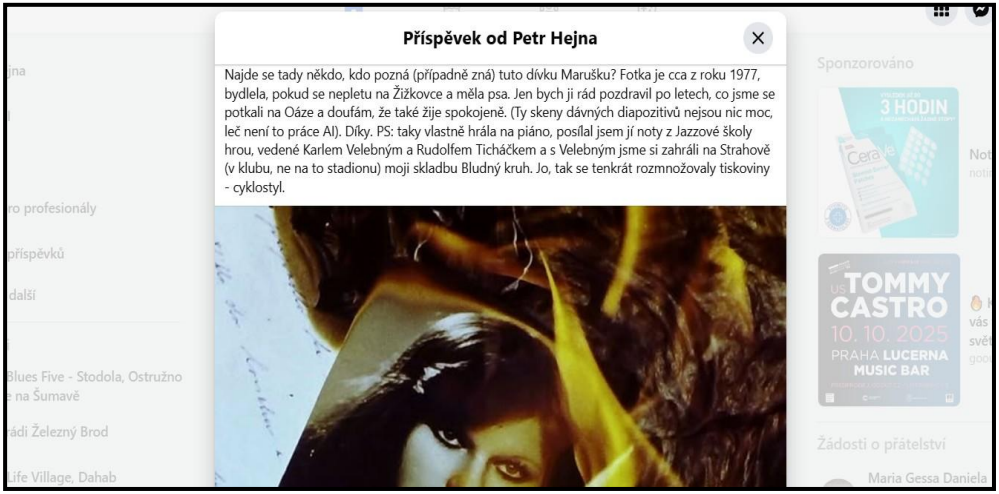
Jiná možnost než zprostředkování kontaktu přes MVČR není.
Zprostředkování kontaktu – Ministerstvo vnitra České republiky
S pozdravem
X… Y… Odbor vnitřních věcí

Jednak pochybuji, že nemají databázi svých občanů a pak ta oficiální žádost vyjde na pět stovek. Tak jsem jim odepsal, že děkuji, ale že ze svého mrzkého důchodu
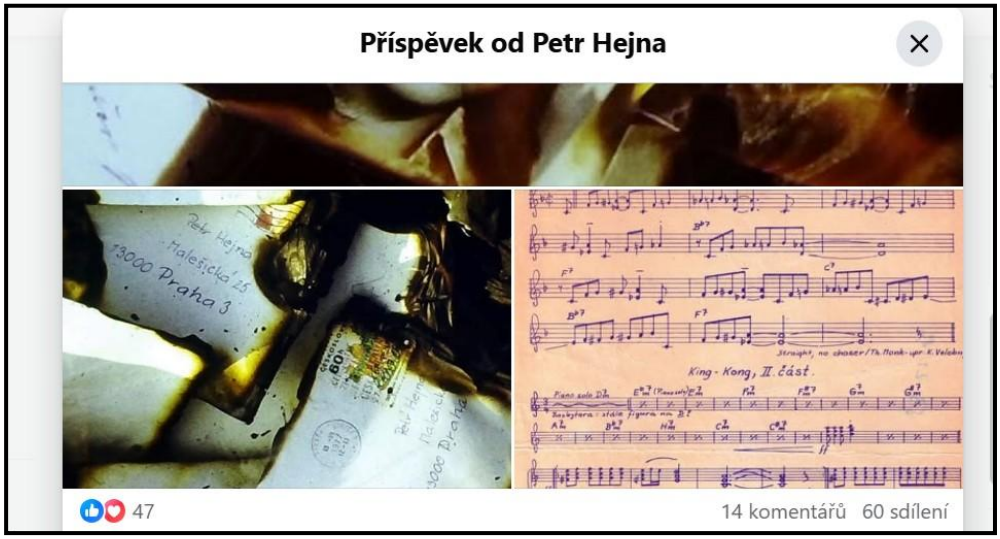
raději platím měsíčně šest stovek na UNICEF. Zkusil jsem tedy Facebook, kde je skupina „Máme rádi Železný Brod“, která má 1 900 členů, snad na hozenou udičku někdo zabere.

Tady jsem uspěl, i když radost jsem opět neměl. Napsala mi kamarádka jeho manželky, že Tomáš před několika roky zemřel. S trochou obav jsem zkusil totéž s Maruškou, opět přes Facebook.

Skupina „Jsem z Budějc“ má přes 48 000 členů. Ale, i když ten můj příspěvek sdílelo šedesát lidí – třeba i se zadáním do dalších skupin, kde se pátrá po ztracených kontaktech, tak se nikdo neozval. Vlastně už před pár roky jsem psal Láďovi Faktorovi, o kterém vím, že spolu tenkrát byli v kontaktu skrze muziku – dávala mu noty ode mne z kurzů s Karlem Velebným, ale údajně ji nepoznal, asi coby senátor měl už jiné priority. Jedna dívka či dáma reagovala, že se málem lekla, že podle fotky je to ona sama, dvě kamarádky jí to potvrdily.

Z nostalgie jsem současně oprášil starou písničku „Spálil jsem tvé dopisy“ a rozšířil ji jak hudebně, tak v textu – klip ZDE.

Řádky tvé skrývají
chvíle dávných dní
váhání, návraty
závrať loučení

Čítám v nich, cítím zas
zázrak sblížení
pravdy chlad tenhle klam
v bolest promění

Ve svitu měsíce, když pěna z piva padá
hvězd nad hlavou tisíce a noc je tak mladá
v stínu vrb listoví stud náhlé z nás padá
žár těla, žár duše do srdce se vkrádá

Stáváš se Rusalkou v paprscích Luny
ta noc snad je čarovná, ztichly kytary mé struny
kráčíme nočním městem, dvé řek náš Rubikon
Černá věž zdáli nám kyne, zní půlnoční zvon

Žár a dým útočí
slůvka nejsou hrad
vítr vál do všech stran
roznes tvých slov prach

A závěr? Lepší žádná zpráva, než špatná. A tím, jak by řekl Malý Velký muž, skončilo mé období pátraní po dlouho neviděných. Pár jiných jsem i dříve dopátral a zjistil, že už si stejně nemáme co říct a o to víc pak mrzí zjištění, že s kým bych si povídat a pohlédnout do očí chtěl, tak na tomto světě je to už bez šance.

JSEM POROTCEM NA FOTOGRAFICKÉ VÝSTAVĚ

Karla Matějku, starostu v jihočeských Strunkovicích nad Blanicí, jsme poznali koncem loňského léta, tedy roku 2024.

„Přijeďte s Janou do Strunkovic, hrajeme tam na soukromý akci, bude to derniéra divadelního představení místních ochotníků. Je to jenom pro zvaný, ale zajistím vám to. Dlouho jsme se neviděli a nemáte to zas tak daleko," vzpomněl si na nás a oba nás pozval kamarád Tomáš, muzikant, se kterým se znám od dob Akordu, mého dnes zaniklého pražského klubu.

„Jasně, rádi vás uvidíme a uslyšíme. Kde to je?"

„Ve dvoře statku s velkejma hnědejma vratama, hned proti parkovišti, když přijedete od vás. To nemůžeš minout."

V tom statku bydlel a bydlí starosta Karel, kulturně a sportovně aktivní člověk, žádný bezpohlavní nagelovaný kravaťák, jak je často zvykem. Na dvoře bylo nachystané poctivé domácí občerstvení a vládla tam pohodová atmosféra.

Vpravo vepředu Jana, vedle ní rodinná kapela: Tomáš, Tomáš ml. a Petra

Přivítali jsme se s Bobkem – Tomáš je plným uměleckým jménem v hudebním světě známý jako Tomáš Bobek Bobrovniczký, dali jsme si nějakou tu laskominu a pití a začalo divadelní představení.

„Hele, už ten název – Všeci (ne)kradnů, vypadá, že Bureše tady oproti našemu Třebkovu moc nemusí, to jsem zvědavej, jaký to bude."

Bavili jsme se náramně, hra, kterou Karel napsal, čerpala z Werichových Tří veteránů, ale byla to především satira na současnou policikou situaci.
„To je prdel, jak ti poldové drží ty pendreky jako stojící ptáky."
„Fajn hlášky, na to, že to jsou ochotníci, fakt pecka."

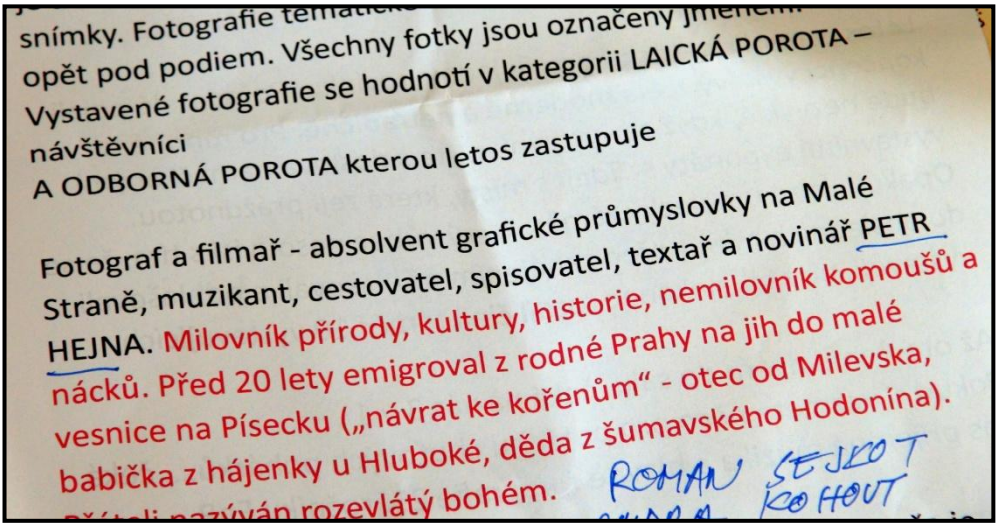
Karel stojící, s kytarou pějící

Bobek nás vzájemně představil a tím začalo naše přátelství a spolupráce. Dělal jsem pro obec upoutávky na koncerty, většinu jsme jich i navštívili, zejména, když jsme to spojili se setkáním v nich působících mých přátel, jako bylo třeba Flamengo Reunion Session, Michal Pavlíček Trio, Livin Free, Petr Kalandra Memory Band nebo později Precedens a ETC.
„Ozvu se ti, mám nápad, s čím bys mi mohl píchnout," řekl mi jednou Karel a halil to tajemstvím, na filmovou besedu, o které jsme taky spolu mluvili, to nevypadalo.

„Budeš tady poslední víkend v květnu? Pořádáme soutěžní fotografickou výstavu a dělal bys porotce."
„Jasně, počítej se mnou."
Jelikož to byla vícedenní akce, domluvili jsme, že nám Karel zajistí nocleh.

„Není to o tom, kdo bude první, druhej a tak, prostě vybereš sedm autorů – tolik máme sponzorů na ceny, a u každýho povíš, co tě na jejich práci zaujalo. A stejnej počet vyjde z hlasování laický poroty, takže sedm oceněných od nich a sedm od odborný."
A kdo je ještě v tý odborný porotě, jestli je neznám?"
„Nikdo, to jsi právě ty."

Přijeli jsme už v pátek, abychom v sobotu ráno byli už na zahájení. Byl to 25. ročník výstavy nazvané Foto na provázku. Karel svým typicky neformálním projevem zahájil vernisáž a mne představil jako odbornou porotu.

snímky. Fotografie tématické
opět pod podiem. Všechny fotky jsou označeny jménem.
Vystavené fotografie se hodnotí v kategorii LAICKÁ POROTA –
návštěvníci
A ODBORNÁ POROTA kterou letos zastupuje

Fotograf a filmař - absolvent grafické průmyslovky na Malé Straně, muzikant, cestovatel, spisovatel, textař a novinář PETR HEJNA. Milovník přírody, kultury, historie, nemilovník komoušů a nácků. Před 20 lety emigroval z rodné Prahy na jih do malé vesnice na Písecku („návrat ke kořenům" - otec od Milevska, babička z hájenky u Hluboké, děda z šumavského Hodonína). Přátelé nazývají rozevlátý bohém. ROMAN SEJKOT KOHOUT

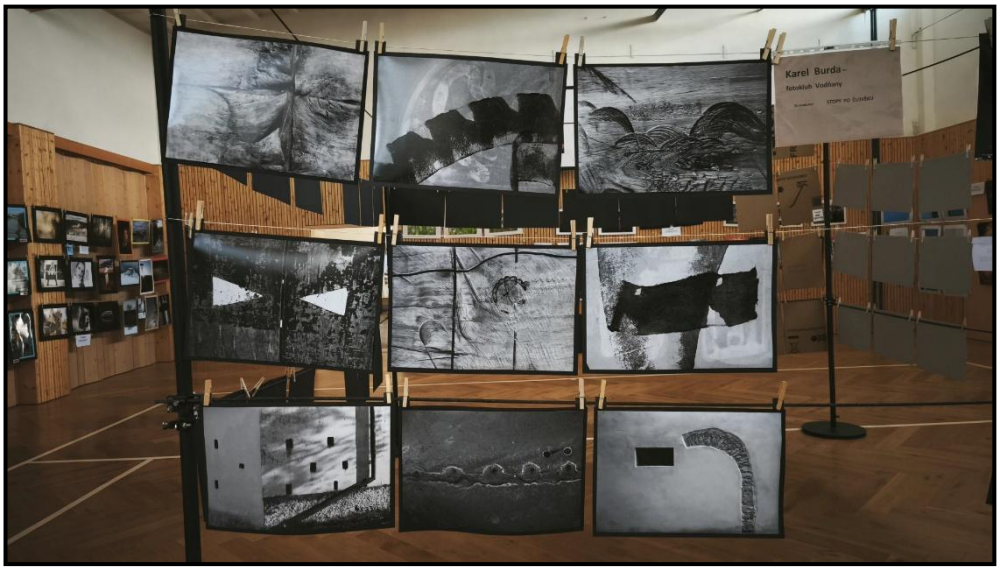
Z Karlova „taháku"na úvod vernisáže

„Vidělas Vávru?" zeptal jsem se Jany.
„Jo, huba mu spadla, když slyšel, že jsi za porotce."
„No, jestli taky vystavuje, tak mi je jasný, že zejtra na vyhlášení nedorazí."
„Je to divnej člověk, rádoby písecká celebrita, ale na Jardu Hübla nemá ani náhodou, to je jinačí borec."
„To nemá, ani uměním, ani vystupováním, Jarda je prostě bohém od přirození jako já, žádnej namyšlenej pozér. Je evropskej formát, má super fotky – třeba ty z Paříže nebo s pěknejma nahejma ženskejma. Žádnej zaprděnej maloměšťák."

Jako kulturní program na úvod i v průběhu vernisáže byl set černošského zpěváka Lee Andrewa Davisona s triem Paula Novotneho, kterého zmíním v kapitole o Stolpersteinech, tohle totiž bylo o pět měsíců dřív.

Vystavovatelé byli především z jihu Čech, přijeli i, prý jako obvykle, zástupci fotoklubu z bavorského Pasova. Sešlo se 39 vystavovatelů, limit byl maximálně devět snímků na každého.

Odpoledne už jsme měli pro sebe.
„Hele, oraž si tady, já vyrazím na ryby, jak jsem plánoval, popojedu vlakem do Svinětic, tady není revír, řeka tady spadá pod rybářskou školu ve Vodňanech."
„V pohodě, staví se za mnou Vlaďka a pokecáme."
Zajel jsem autem k nádraží, vzal si z něj moji archaickou výbavu a návnadu a zamířil na nástupiště.
„Dáš si s náma pivo, ne?" nabídl mi plechovku Gambrinusu jakýsi mladík, postávající tam s dívčinou a starším chlápkem.
„Jo, dík, je horko jako v pekle, bodne to. Kam jedete?"
„My nikam, ale vyprovázím tátu. Ten valí na Prahu a pak do Kutný Hory."
Zanedlouho přijel vlak a já do něj nastoupil s novým spolucestujícím. Že jsem s ním nechtěl jet až do města, kde se těžilo stříbro a kde Václav II., syn Přemysla Otakara II., začal razit pražské groše, je snad jasné. Méně jasné mi bylo, jak je to se zakoupením jízdenky, na nádraží žádný jejich prodej nebyl.
„Tu nepotřebuješ, když seš senior, taky takhle jezdím zadara pořád," poučil mne pasažér, protřelý tím, jak drncaj pražce ve století nafty a kilowatů.
„Máš pravdu, koukám na ten automat a je tam u senior nad 65 let na display jasná nula."
Chvíli jsme ještě kecali a jak přitom koukám z okna, tak periferně vidím, že míjíme nějakou zapadlou zastávku a za chvilku stojíme v jakési velké stanici.
„Kurva, co se to děje, tohle přece nejsou Svinětice!"
„Ty jsou ale zastávka na znamení, bylo to i na ceduli nad váma," objasnily mi dvě mladé holky, sedící přes uličku a jistě se bavící zmateným senilákem, který spíš koukal po nich, než kde má vystoupit.
Taková ostuda, já, zkušený skaut z doby ilegality v hluboké totalitě a přejedu zastávku. Ta debilní, z obou stran informace podávající cedule, byla totiž přímo nad námi, takže jsme nemohli nic vidět. Tak rychle ven a koukám, že jsem v Bavorově.
„Jestlipak ještě žije farář Nikola, kvůli kterýmu jsme málem na poslední chvíli odložili svatbu, když civěl Janě do výstřihu a dal se slyšet, že svatba není o nás, ale o Bohu?" blesklo mi hlavou, ale jen krátce, měl jsem jiné starosti.
Podíval jsem se na odjezdy vlaků zpátky a měl jsem kliku, za chvíli měl přijet.
„Dobrý den, staví ten vlak ve Svinětičích?" otázal jsem se paní, čekající na vlak.
„Kdepak, jak by mohl, Svinětice jsou další zastávka směrem na Vodňany."

Stál jsem tam jak opařenej, a to té éře železniční páry, kterou zmiňuji hned v první kapitole knihy o mém životě, pojmenované Narozen ve století páry, dávno odzvonilo. Vlak, ze kterého jsem před chvílí vystoupil, tam ještě stál, musel čekat, až si „vymění kolej“ s tím na Prachatice. Rychle jsem se vrátil tam, odkud jsem před chvílí zmizel.
„Holky, vy jste mne tedy pěkně zblbli, Svinětice jsou teprve další stanice.“
„To jo, my mysleli v tom hluku, že říkáte Blanice, ta je taky na znamení.“
Další zastávku jsem tedy konečně dorazil na místo určení a vydal se podle vody najít místo, kde nahodím.

Řeka tady byla spíš takový mělký potok a když jsem ji prozkoumal sonarem, žádnou rybu jsem tam neviděl. Přesto jsem se pokusil, zda něco nezabere.
„To vypadá na pěknej chcanec,“ bylo mi jasné, když jsem kouknul na oblohu, „balím to a rychle zpátky, na další spoj zpátky bych čekal pěkně dlouho.“
Coby cenově maximálně zvýhodněný senior jsem nasedl do vlaku – byl jsem před příjezdem schopen lehnout si i na koleje jako Jiří Suchý v písničce Léta dozrávání, který to při pokusu o sebevraždu nakonec zabalil, anžto dobytčí vlak

do městských jatek dlouho nejel. Mně šlo o to, aby mi zastavil, i kdyby jel třeba do pekla. Povídky Roberta Blocha Vlak do Pekla nebo Psycho jistě i někdo zná.
„Jsi tu nějak brzo," divila se Jana, popíjející kafe s Vlaďkou.
„Ani nemluv," a vylíčil jsem svoji Svinětickou anabázi.
„Tos měl tedy po čertech kliku, nic jako cesta zdarma pro seniory neexistuje, jezdím vlakem často…"
„Ale Vlaďko, říkal mi to chlápek, co jel se mnou a na displeji fakt byla nula."
„Měl sis s tím pohrát a nejdřív zvolit, jaká jsi kategorie."
„Ten automat je debilně nastavenej, kdyby byl průser, hádal bych se s nima. Normální je, i v krámě, že u položky je vždycky zkraje jednička a pak přidávám počet. Seru na to, hlavně že se to obešlo bez komplikací."
A tak jsem se stal, a to zcela neúmyslně, černým pasažérem, doslova černým Petrem. Petr se jmenoval ten kluk, po kterém se jmenuji a kterého nacisti zavraždili v koncentráku, svatý Petr je zase patronem rybářů, tak třeba ten druhý, když mi nedopřál úlovek, to na té železnici nějak zaonačil, abych nebyl v maléru.
„Čemu se vy dvě tak tlemíte? Prostě se stane."

Večer jsme šli na koncert u hřiště, v poslední kapele hrál kamarád kytarista Miloš Švec, který působí třeba u Dragounových His Angels, nebo s mým dalším, ba letitým kámošem a spoluhráčem v 70. a 80. letech Romanem Šteflem v jeho kapele Amsterdam, která doprovází Petru Janů.
„Žene se pěkná bouře, ta by se mohla rychle přehnat."
„Snad jo, ty mraky jsou bezva na focení."

Druhý den probíhalo vyhlašování výsledků, byla to těžká volba, ale těch sedm autorů jsem se snažil od rána procházením výstavy vybrat dle svého svědomí.
„Tak kdepak máme Vávru? Nějak ho tu nevidím?"
„Jak jsi tušil, nepřijel, nevydejchal tu potupu a tušil, že ostrouhá."
„Navíc ty jeho fotky, každej tu má velkej formát a on div ne pohlednice."

Těch sedm z mnoha statečných jsem nakonec definitivně vybral o oznámil jejich jména i pohovořil o tom, co mne zaujalo. Nebyla to příjemná „práce", když jsem věděl, kolik jich naopak zklamu. Po každém vyhlašování se ještě losovaly hlasovací lístky, dotyčný respondent získal malou odměnu. Že jednu získala

právě Jana byla opravdu čirá náhoda, v tom pařáty nemám, ani to není mým zvykem.

Jeden z vyvolených - Karel Burda z Vodňan

Ani Pasov nepřišel zkrátka

Večer jsme si dali malý okruh městysem, všude ticho, pohoda, v Praze jsem žil přes padesát let, tak si tyhle chvíle klidu užívám teď nejen doma.

Strunkovický „Václavák" – náměstí u kostela sv. Dominika

Dopoledne jsme podle plánu opustili domek, kde jsme bydleli, byl hned pod zdí kostela, a vydali se do nedalekých Prachatic prohlédnout si tamní Muzeum české loutky a cirkusu.
„Ani jsem nevěděla, že to tady je," divila se Jana, v prachatické nemocnici narozená a gympl zde absolvující, „je tady toho spousta nového od doby, co jsem tady studovala. Ale často sem jezdím za holkama, tohle mi uniklo."
Že ty holky už nebyly ve věku těch z naší školky, kdy jsme byli předškoláci, je snad jasné i nám, zralým klukům, tedy spíš přezrálým seniorům, co chtějí – jako v pražské MHD, jezdit ve vlaku zadarmo a očumují přitom za drcnání pražců místo sledování trasy holky školce již pár let odrostlé.

„Je to tu pěkný," pochvalovala si Jana, „a personál taky ochotnej a příjemnej."
„Jo, paní u varietní sekce mne i upozornila na kukátko, jaký stávalo na ulici a kde se po vhození mince dalo čumět na nahý baby…"
„Ta hned odhalila, jakej jsi prasák. Kde to je? Taky kouknu."
Je snad jasné, že okouknout to Janu nevedla touha spatřit nahé ženské tělo, ale stejně jako mne ji zajímalo, jak tahle prvotní statická peep show tenkrát vypadala.

Éru cirkusů připomínala spousta plakátů a různých propriet s nimi souvisejících i modely postavených stanů s vozy.

Dole nás pak zaujaly scény loutkových divadel s pěknými kulisami a místy se značnou spoustou čertů. Asi varování, abychom nezlobili a nejezdili načerno.

„Já jsem byl taky muzikantem u cirkusu," radostně zareagoval kustod poté, co mu Jana řekla, co mne sem hlavně přivedlo, protože můj děda s cirkusem putoval, a ukázal nám fotografii, kde v orchestru hraje na trumpetu.
„Taky jsem hrál v dechovkách tady po okolí," dodal.
„To byste mohl znát mýho tchána, kapelníka Bohouše Bártu..."
„No samozřejmě, byl jsem mu s klukama z naší kapely i na pohřbu."
„A jak se jmenujete?"
„Stanislav Hranáč."
„On i můj bývalý manžel, taky Bohouš, hrál v kapele na tubu."
„Toho si taky vybavuji, slyšel jsem ho s nějakou vojenskou hudbou myslím."
A to byla vlastně finální část expozice a my se vydali směr Třebkov.

„Jak je ten svět malej, vlezeme do muzea a když z něj vylejzáme, narazíme na někoho, kdo zná to tvoje příbuzenstvo, máš paňáty všude, co?"
„Tchán byl nejen tady v kraji známej muzikant i tím, jak rozepisoval party…"
„Holt šumař Bárta, asi to jméno není náhoda."
A je mi jasné, že každý nemusí vědět, že Jana byla předtím po prvním muži Bártová a možná mnohým dojde, že když si vzala později rozevlátého bohéma, tedy mne a stejně si nechala i to staré jméno, tak mne to moc netěšilo.

„Zeptám se Švarce, jestli stojí o reportáž z muzea," řekl jsem Janě po návratu.
Ten Švarc je už nějaký čas můj nový šéfredaktor na Novinkách, jeho nástupem skončily doby, že jsem poslal článek a za dva dny byl venku.
„Nemá zájem, muzea prej nikdo nečte."
Pěkná blbost, co jsme jich navštívili a já pak o nich psal - u nás, na Slovensku, v Provence, v Benátkách…, a tak jsem to musel dát na jiný virtuální čtenářský prostor.

Tam jsem se pro změnu od redakce dozvěděl, že mi museli odstranit odkaz na stránky muzea, protože tam mají i e-shop. Nebylo jim asi jasné co každému, a to, že web této pobočky Národního muzea nabízí především informace o expozicích, otevírací době a vstupném, aktuálních akcích a podobně.

Link na Strunkovické ochotníky ZDE, na Tomášovu kapelu ZDE, na články s linky na video o výstavě ZDE a o muzeu ZDE.

DALŠÍ ROZHOVORY SE ZAJÍMAVÝMI LIDMI

Spoustu rozhovorů jsem přiblížil v minulé knize, ovšem od jejího vydání uběhlo pár měsíců, během nichž došlo k dalším setkáním, z nichž vznikly i následně vydané rozhovory. Jak jinak, byli to hudebníci, konkrétně Aliaxander Yasinski a David Koller. Úspěšní muzikanti s jasným názorem na společnost.

„Jani, v Praze bude koncert Flower Kings a Neala Morse, dvě super kapely. Flower Kings jsem slyšel loni na Loreley, ale to bylo v rámci festu. Chtěla bys na to? Podobnej koncert ti fakt přeju zažít.“

„Určitě, budu ráda. Vždyť je spolu rádi posloucháme.“

„Musím ale s pořadateli pořešit, abys tam mohla sedět, je to v Akropoli a tam je to, co vím, jen na stojáka, byl jsem tam kdysi na Kratochvílový.“

Tady si dovolím odskočit do roku 2011, kdy jsem se na Janu byl podívat i jsem předtím na Novinkách udělal na ni tuto upoutávku. Ten koncert organizoval kamarád Kosťa, pak tam hrálo několik starých známých a první kapelu pro Janu po vymanění se z Janečkových okovů popu založili po mém odchodu na vojnu moji spoluhráči Michal Pavlík a Karel Novák. Prostě byl to výjezd za muzikou, kamarády i minulostí. Bylo to v době, kdy jsem měl ten bizarní vztah s tou podivnou ezoteričkou, námi s mojí Janou, která ji logicky v mém životě vbrzku nahradila, zvanou Jezýrko dle jedné z jejích „básní“ Rusálčino jezýrko. Takže je jasné, že jela se mnou, respektive já s ní, jeli jsme jejím autem.

Jana, toho času coby Uriel, při setkání s fanoušky

Po koncertě jsem zašel do šatny pokecat s muzikantskou chamradí.

„Pamatuješ, jak jsem si jednou spálil ruku o vařič, když jsem s vámi jezdil s Tangem?“ zeptal jsem se Zdeňka Juračky, dnes už nebožtíka, „a tys mi poradil, ať si dám pracku na mrazák a říkal jsi, jak jsi jednou odehrál koncert se stejně zkurvenou rukou.“

„Jo, to bylo myslím v Ostravě, jak jsme pak chlastali na hotelu s klukama z Olympicu.“

Pamatoval si to dobře. Vzpomínám, jak mne překvapilo, jak má Janda hluboký hlas oproti tomu, když zpívá. Ale měl jsem se s tou konzumací trochu brzdit a neprožil bych pak noc s dlaní přiloženou na zeď, ale s tím, jak jsem se jako kluk ocejchoval žhavou spirálou v Tejně, se tohle srovnávat nedalo – kam se hrabe plotýnka na rudou spirálu, jen že tahle potvora se tváří, že snad ani nehřeje.

Zdeněk Juračka byl skvělý muzikant, pohodář a humorista – tedy, ne že by kreslil do Dikobrazu, prostě s ním byla prdel. A jeho hudební kariéra má spoustu zásadních momentů, od prvotních Donaldů a následných George and Beatovens, kde Novákovy nahrávky s jeho kytarou „mají koule“, jak říkáme my rockeři a nemyslíme tím ty páchnoucí hovězí žlázy, co za komančů nabízely masny. A jak

jsem se málem pozvracel z jejich pouhého pachu, když je smažené servírovali v děcáku, jsem již psal. S Kornem, než ho nevkusným popíkem zkurvil samožer Ringo, byl členem Rebels, hrál také s agentem StB Ronym, tedy Hejmou ve Žlutém hafanovi i u Pilarky, kde se upíchnuli i někteří muzikanti z Flamenga, když doba rudého temna nepřála bigbíťákům. Podobně to měl Michal Prokop, kterému živobytí zabezpečila ve své kapele Hanka Zagorová, nakonec měl ten Jakeš pravdu, že to byla hodná holka.

„Zdravím, Jano, párkrát jsme se viděli, když jsi zpívala s Motorem, kde hráli kluci z mojí bejvalý kapely. Byl jsem na vás se podívat i z vojny, když jste hráli na Floře Olomouc, mám to někde i natočený útvarovou kamerou, ale bez zvuku."

„To byla moje první kapela, krásný časy," objala mne Jana, „pozdravuj kluky."

„S Michalem se vídáme, občas i s Karlem."

Byl čas k odjezdu a Jezýrko nikde. Nakonec jsem ji našel bloudit mezi panely v předsálí, vypadala toho večera poněkud neklidná.

„Ty s ní něco máš, co? Ale mně se líbí ten basák, dej mi na něj číslo."

Prostě magor, žárlivá, když viděla, že se v pohodě bavíme a ta ubohá dětinská snaha vzbudit ve mně žárlivost byla směšná.

„Prostě jsme spolu zavzpomínali na starý časy, neblbni, pojedeme domů."

Byli jsme někde v půli cesty z Prahy.

„Přiznej se, co s ní máš!"

„Do prdele, říkám, že nic!"

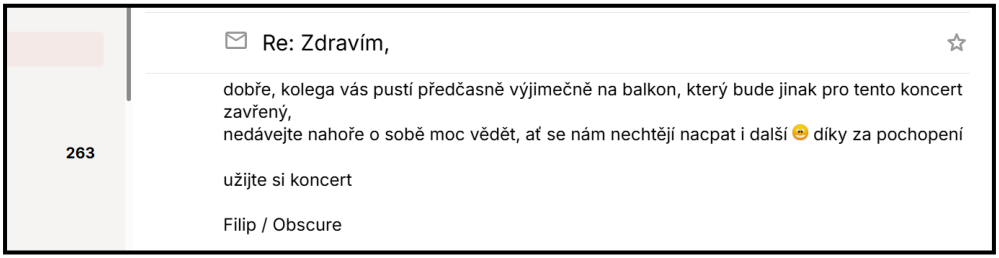
„Jestli mi to nepovíš, tak si rovnou vystup," zastavila, „a padej!"

„Nech už toho, místo toho, abys byla ráda, žes mohla zadara se mnou, tak takhle nesmyslně vyvádíš. Odvez mě domů a neblbni."

Nakonec se nějak zklidnila a nemusel jsem skončit v noci na krajnici nebo ve škarpě jako nějaký pobuda bez peněz a domova.

Tak se omluvám za odskok, ale vybavilo se mi to v souvislosti s místem činu.

„Je to dobrý, domluvil jsem, že máme přijít patnáct minut před otevřením, že nás pustí nahoru do VIP zóny na balkóně."

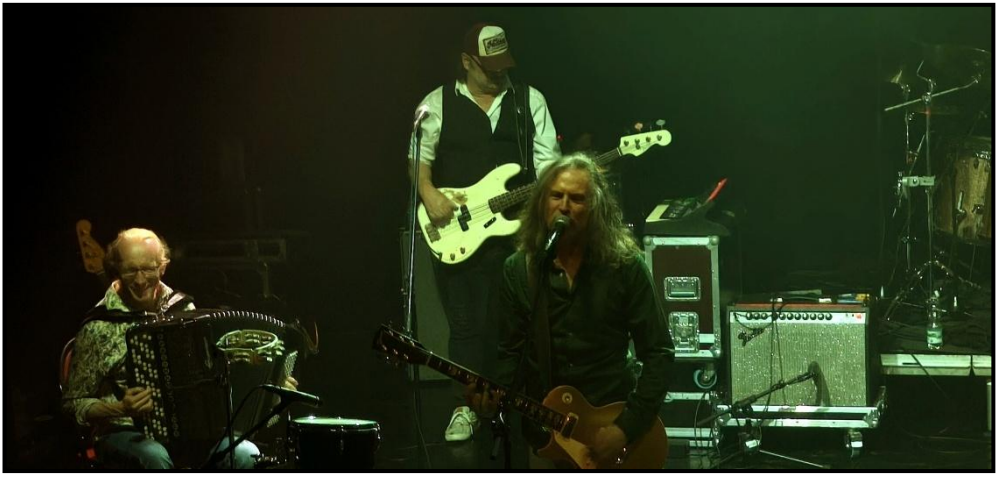

Koupili jsme si tedy lupeny, tedy pro nebohémskou část populace vstupenky či lístky - samozřejmě on-line s QR kódem a vyrazili na koncert. Předtím jsme se v Grébovce sešli s Hermínou, která nám řekla i pár věcí k tomu, jak bude probíhat pokládka kamenů zmizelých za rodinu kluka, po kterém se jmenuji.

Moje maličkost, Jana a stejně tak úžasná a milá Hermína

„Jdeš na Flower Kings," ptal se mne Michal Pavlík tou dobou, než bylo jisté, že pokud bude sezení, tak my ano, jinak ne, „asi tam bude hostovat Saša, počítám." Saša je běloruský, u nás žijící akordeonista, který s tou špičkovou kapelou nahrával i jejich album By Royall Decree, stejně jako to poslední Love, ke kterému to letošní turné probíhalo.

Virtuóz a rockeři v paláci Akropolis

Potkali jsme se tam a Michal mi se zpožděním dal dárky k sedmdesátinám -knihu Martina Kratochvíla a album kapely Razam, kde Saša hraje jako zakládající a stálý člen. O tom skvělém vynikajícím koncertu dvou špiček progresivního rocku jsem napsal tuto reportáž.

V létě jsme si to album Na dně mojí duše, nahrané s Filharmonií Hradec Králové, pustili u bazénu.

„Krásná muzika, ta holka má úžasnej hlas."

„A texty taky paráda, Sosáčku, ne jako ty rádoby duchovní sračky, co často slýcháme."

A pokud si někdo přečetl článek pod linkem výše, tak v konci jsem avizoval, že Saša vystoupí vbrzku ve Strunkovicích.

„Strunkovice jsou jasný, jedeme, co, Sosáčku?"

„Určitě, to bude určitě paráda."

„Mohli bychom to naplánovat tak, že vyrazíme za Margaritou do toho důchoďáku ve Spiegelau a při návratu se rovnou stavíme na ten koncert."

„To je dobrej nápad, když už se někam chceme vydat, tak to spojit."

„Já se kouknu, kam bych si tam odskočil se potoulat, abych vás nechal chvíli si taky pošprechtit samotné."

Při návratu jsme se ještě chvíli předtím, než měl začít Sašův koncert, stavili ve Strunkovicích u řeky, tam, kde byl ten festiválek, když jsem byl vrchní arbiter elegantiarum fotosoutěže, orazili si, dali kafe a vyrazili se potěšit muzikou. Se Sašou jsem byl přes e-mail domluvený, že s ním pak udělám rozhovor.

„Ňufe, mně už je blbě, mám bolesti, půjdu si odpočinout do auta," sdělila mi Jana o přestávce a bylo na ní vidět, že toho má za ten den dost.

„Kravina, sám tady nebudu…"

„Ale máš dělat ten rozhovor, já to nějak zvládnu."

„To není nutný, řeknu Sašovi, že to uděláme korespondenčně."

Reportáž o vystoupení Saši v Mexiku – tak se totiž Strunkovicím říká, je dostupná ZDE.

Aliaxander Yasinski ve Strunkovicích

Sašovi jsem pak zavolal a jelikož jsme kecali dost dlouho, přepisovat se mi to jaksi nechtělo, takže jsem na Kulturne.com v článku dal linky na dvě části povídání

na YouTube, kde naše mluvené slovo je doprovázené fotografiemi ze Sašova archivu i spoustou fotek, jejichž autorem je Patrick Marek, který, jak jsem zjistil, ví to co já, a to, že můj bratr je pěkná svině. Rozhovor je dostupný ZDE. První část přináší hudební začátky v rodném Baranavičy, absolvování konzervatoře v Minsku i v Praze, setkání s Roine Stoltem a The Flower Kings, o genezi kapely Razam s Ivou Marešovou a o spolupráci s Filharmonií Hradec Králové..., druhá pojednává o multižánrové a multikulturní klezmer kapele Shum Davar, o vynikajících akordeonistech z jeho země i o těch našich, o tom, že návrat do rodné totalitní vlasti by se díky jeho aktivitám v lepším případě rovnal jistému vězení, o společných hudebních i osobních přátelích, o seznámení s jihem Čech i o přáních do dalších dnů...

A s Davidem to bylo tak, že jsme nejprve vyrazili do Blatné, kdy s kapelou vystupoval na závěr tradiční Výstavy růží, mající podtitul Art Festival. O průběhu dne, plného barev růží, hudby a dalších vystoupení, je více ZDE, samotné video ZDE. Jak by tam bylo krásně, nebýt tam ne vosy, ale ten pekelný hic, ale naštěstí u vody se dalo posedávat i polehávat ve stínu na dohled od pódia.

Deky, hamaky, lehátka a hlavně stín!

Přišli jsme krátce předtím, než začalo taneční vystoupení na vodě.

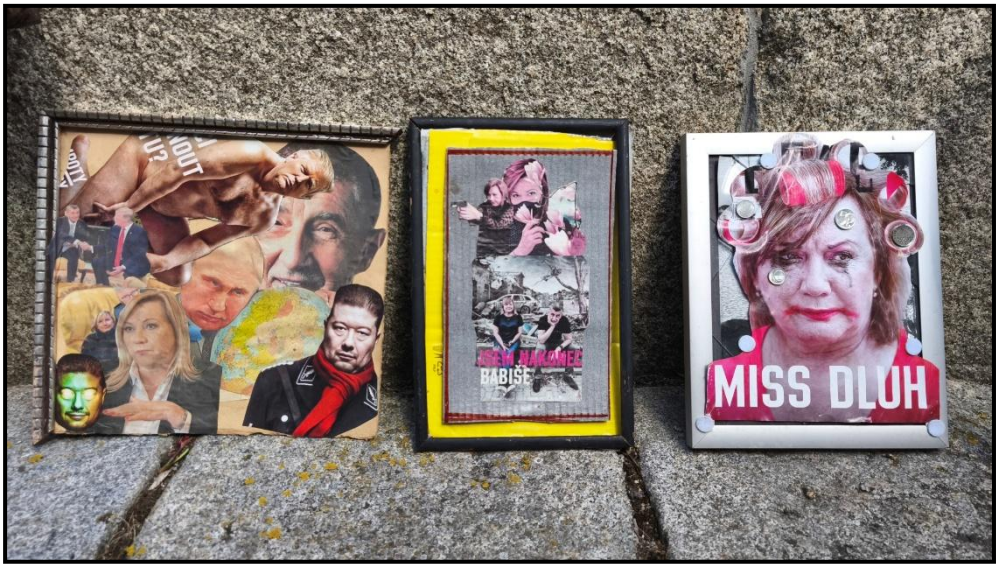

To bylo hlavně pro Janu, balet, zejména moderní je její parketa – tedy ne takové ty experimenty, kdy se třeba zabalí labutě do alobalu, ty zase fakt nedává. Zato jsme viděli doma na velkém plátně třeba Alenku v říši divů, jak ji nabídlo zpracováni londýnské Royal Opera Hall, v ničem si vizualizacemi nezadávající s projekcemi Pink Floyd, atmosféra jak od Tima Burtona, prostě nádhera i pro starého rockera.

„Jani, ta hospoda tady dole je super, až se ochladí, zajdeme tam. Dáš si kafe a já další pivo. Je to tam archaický málem jak za časů rady Vacátka a Zemana ani Babiše tam zjevně zrovna rádi nemají. Jako my a David.“

Majitel má vkus i odvahu ventilovat svůj názor

„Už ses s Davidem potkal?“

„Zatím tady prej není, tak musím počkat.“

V klidu jsme si seděli u vody, po projížďce na loďce definované čichovými senzory coby vydatně páchnoucí, když se u nás zastavili chlápkové z ostrahy:

„Máte pásku jen na celodenní program, na večerní koncert tady zůstat nemůžete, nebo si musíte dokoupit lístek.“

„To je nějaký nedorozumění, skočím to vyřešit ke vchodu, mám domluvený volňásky i na večer. Počkej tady zatím, Jani.“

Samozřejmě se vše vyřešilo a když už jsem byl to vyřizovat poblíž auta a Lidlu i Penny, došel jsem Janě pro něco mraženého. Když jsem si bral věci z auta, vedle mne zastavilo jiné a vylezlo z něj pár lidí s chlapíkem v obleku a s kravatou, který mi byl nějak povědomý.

„Dobrý den,“ pozdravil mne.

Samozřejmě jsem odpověděl, jen jsem si ho nějak nedovedl zařadit. Tím nemyslím, že bych jako na potvoru nemohl najít příslušný šanon s nápisem „Neznámí kravaťáci“, nešlo mi vybavit si, odkud ho to znám.

„Dík za nanuka. Viděl jsi ho?“

„Koho myslíš?“

„No Fialu, senátora.“

„To jsem debil, potkal jsem ho na parkingu a nedošlo mi, kdo to je.“

Samozřejmě jsme si připomenuli tu situaci, kdy jsme loni šli v Písku do Trojice na koncert Martinů kvarteta, které vede Luboš Havlák, můj spoluhráč ze sedmdesátých let v Nemesis v naší jazz rockové éře.

„To byla prdel, jak koukal, kdo to tam sedí v tý VIP sekci mezi prominentama, rozevlátej bohém a jeho múza.“

„No a potom, když Luboš místo na raut na ostrově jel k nám, to už asi nechápal.“

Abych mu udělal radost, když jsem psal tu reportáž o Blatné, jeden odstavec jsem nazval „Prezident chodí na AC/DC, náš senátor na Davida Kollera“ a dal tam fotku, jak sedí mezi prostým lidem. To už i viděl, že jsme s Davidem staří známí. Asi si říkal něco jako: „Co je tohle za chlápka, vypadá jako pobuda a má pařáty všude. A navíc takovou samici po boku.“

Najít pana senátora je snadné, soutěž o ceny nevyhlašuji

„Nesmíte už fotit, povolené byly jenom první tři skladby," upozornila mne technikou jako paparazzi ověšená foto profesionálka, se kterou se předtím senátor vítal, tady zjevně věděl, o koho jde.
„V klidu, jsem kamarád od kapely," odvětil jsem zpoza svého mobilu a udělal dalších pár mobilenek pro reportáž a to kdykoliv, kdy se mi líbila atmosféra.

Nebyl jsem v Africe, abych tahal foťák, kameru, objektivy a kdeco, navíc v tom horku. A nikdo ať mi laskavě nepředhazuje, že v Africe je větší hic. Je, ale jsou tam lvi, zebry, žirafy, sloni, antilopy, opice, krokodýlové, krásní ptáci, gepardi, hroši, mangusty a kdejaká havěť, kvůli které potřebuji pořádnou výbavu, ale na muzikanty, tanečníky i senátory si většinou vystačím s minimem techniky. Bohužel, ta snadná dostupnost „být fotografem", který zaplavuje sítě tisíci nicotných snímků, toto umění/řemeslo naprosto degraduje. Za mne je ta praxe v temné komoře a znalost manuálního nastavování aparátu základem. A současně to válcuje občas silně debilní AI, tedy umělá inteligence.

David odehrál jak letité hity, tak novinky. Udělal jsem i snímek ze „zakázané zóny“ za pódiem, kam mne ze známých důvodů ochranka jako jediného bez problémů pustila.

David dozpíval Krylova Anděla a šel do backstage, což tam bylo za pódium, zázemí měli v knihovně.

„Máš chvilku čas, Davide, na něco se tě chci zeptat."

„Pojďte ale s náma do šatny, tady by se pak na vás chtěli nabalit další lidi."

„Jakej byl zvuk?" zeptal se mne David.

„Dobrej, a super je, že máte krom bicích i perkuse. V mojí blues rockový partě jsme to měli taky tak, to je pak prostě rytmika jak bejk."

„Dík, to jsem rád, že se vám to líbilo."

„Hele, chci se tě zeptat, jestli bys byl ochotnej poskytnout rozhovor pro kulturní server, kam píšu. Pošlu ti link na moji práci a dej vědět. Uděláme si fotku, abych ji k tomu měl. Jestli neva, tak Jana by se s tebou ráda vyfotila, je tvoje letitá fanynka. Dneska jsou J.A.R. ve Strakonicích, chtěl jsem se tam stavit za Frantou Kopem, ale Jana zavelela směr Koller. A taky jsem tě chtěl vidět."

„Tak padáme, a blbej dotaz mezi náma, Jana si myslí, že Pohyby jsou o kopulačních pohybech…"

„Má pravdu."

Davidovi jsem poslal link na moje články, rozhovory a reportáže a on vbrzku zareagoval.

Cau Petre, diky za info a tvoje clanky, je to zajimave. Fuckt. Naplanujme ten rozhovor. Diky David Koller.

A tak jsem se s ním spojil přes WhatsApp, povídání si nahrál, opruzácky přepsal - kdo to nikdy nedělal, o nic nepřišel, a poslal Davidovi k autorizaci.

„Ten David je frajer, poslal mi to hned druhej den."

„Bezva Ňufe, tak to můžeš poslat k publikaci."

Rozhovor je dostupný ZDE. Probírám v něm s ním jeho hudební začátky, dobu u Leška Semelky, od kdy se známe, dojde na vzpomínky na Radima Hladíka, Václava Havla, Karla Schwarzenberga, názor na současného prezidenta i na ty bývalé, na to, jak to má s létáním, o skládání písniček… Odpor k bolševikovi a pohrdání Zemanem tam David rozhodně neskrývá a i za to si ho s Janou vážíme. Jen škoda, že se seknul s tou prognózou voleb - že tady budeme mít Slováka, Turka a Japonce, to zase až tak asi nečekal.

„To je skvělý, Jani, v pomyslný hitparádě sledovanosti článků vedou oba rozhovory, Saša i David."

A to jsou odměny, které za to krom volných vstupů mám, když nejsou ty zbytečnosti, co nečekají, tedy prachy.

RESTY S BAVORSKEM NAPRAVENY

Tohle bylo krátce předtím, než jsme jeli na Sašův „mexický“ koncert.

„Ňufe, musíme už zajet za Margaretou do toho důchoďáku ve Spielegau. Víš, jak jsme to loni odkládali s tetou Mařenkou a pak už jsme jeli na její pohřeb.“

„No vím, moc dobře. To bylo kam dřív – tedy Marta, Mařenka, za Ludwigem a Margaretou do Heidmühle. Ještě, že jsme Mařenku v létě stihli v Plasech, nebo Plasích, co já vím, jak se to říká správně. Určitě za nima zajedeme.“

A jak Jana zmínila to Spiegelau, bylo mi to nějak povědomé.

„No jasně, o tom jsem přece psal v nějaký souvislosti v průvodci po Šumavě a Bavorským lese,“ docvaklo mi, i když žádné cvaknutí přitom slyšet nebylo, prostě mi to došlo, a to neznamená, že by mi jako něco začalo chybět, piva mám ve špajzu víc než dostatek, zkrátka mi to náhle blesklo hlavou, i když přitom nezahřmělo.

Samozřejmě devadesát procent míst v tom průvodci jsem navštívil, nafotil a nafilmoval, tam jsem ale nikdy nebyl. Otevřel jsem si na internetu mapy a zkoumal, jak to tam vypadá a v jaké souvislosti jsem asi to městečko zmínil.

„Vidím tady Schnapsmuseum, tedy muzeum lihopalnictví. Jani, to jsem zmiňoval u tý soutěsky,“ trklo mne, a že za mnou nestál žádný rohatý beran je snad jasné nejen proto, že náš Jimi byl už dávno u jiných majitelů, to se prostě jen tak říká a takovou blbost mohl vymyslet jen ten, koho beran ještě nenabral, to pak i zapomenete, proč jste na zahradu šli, natož by vás něco osvítilo, tím nemyslím třeba čelovku, spíš tedy napadlo, a tím nemyslím bujného berana nebo tlupu loupežníků či hordu Indiánů.

Ta soutěska, Steinklamm, byla jedno z mála míst, kde jsem dosud nebyl, i když nedaleko kolem Lusenu jsme se několikrát toulali. Na tu krásnou kapli nad Roklanským jezerem, z končin, odkud Margareta pocházela a kterou jsme znali z obrázku u ní doma, jsem si musel vypůjčit fotografii od kolegy fotografa Petra Moravce z Budějovic, pochopitelně po domluvě a s jeho svolením.

„Okouknu tam tu soutěsku, o který jsem psal v průvodci, alespoň si jí projdu. A představ si, Velkej Roklan taky není daleko, tam zajdu, až tam pojedeme příště. To je na delší výšlap.“

Během návštěvy za naší milou Margaretou dorazil i její manžel Ludwig, oba to jsou skromní lidé, kteří si na nic nehrají, i když mají prosperující firmu.

Milé setkání s milými lidmi

Po rozloučení s nimi jsem si ten nejhezčí kus soutěsky prošel, Jana na mne čekala na jejím začátku, nebyl to už pár let terén pro ni.

Romantická soutěska na říčce Grosse Ohe

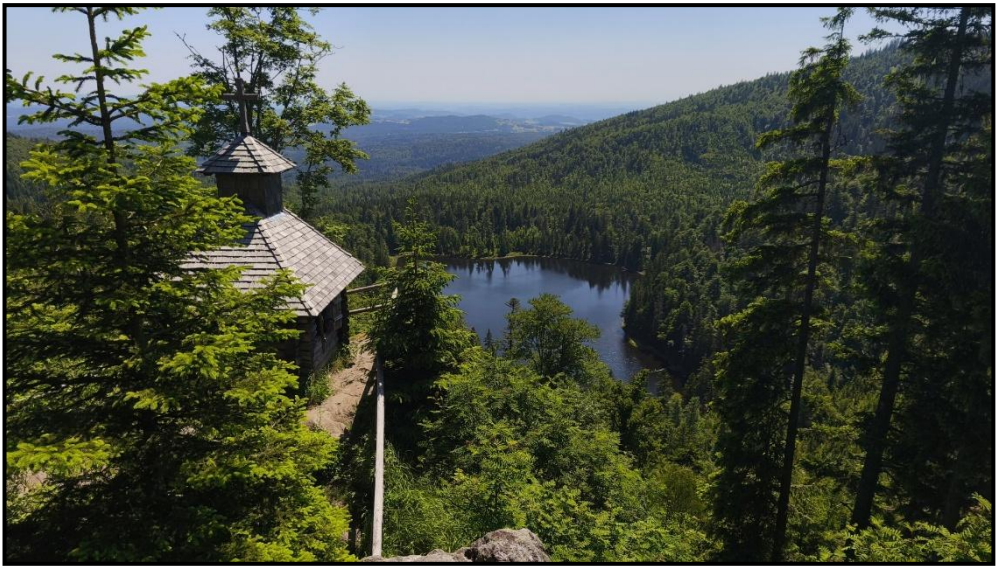
Další výjezd směr Spiegelau již obsahoval pro mne náročnější túru, než se courat po kamenech kolem vody, podniknul jsem výstup na Velký Roklan, abych tu kapličku viděl na vlastní oči.

„Jani, ten okruh je dvanáct kilometrů, podle map je to na čtyři a půl hodiny, tak počítej, že se tam asi dost zaseknu, vem si, jak mě zdrží focení a filmování. A navíc mám zrovna dneska tu čerstvě prasklou zkurvenou patu."

Že tam nebudu někde vrhat sekerkou jako Vinnetou je jasné, už jsem nebyl skautík v roce 1966, ale poctivé dokumentování prostě zdrží.

„Mrzí mě, že to nemůžu podniknout s tebou."

„Já vím, ale holt tak už to je, taky mě to mrzí, Sosáčku."

Ikonická kaplička nad jezerem, konečně ji mám!

Bylo jasné, že při těch mých častých dokumentačních zastaveních – taky jsem si dal u kapličky pauzu na řízečky z domova, se ten čas protáhne. Při teplotě dvacet sedm stupňů, s bolestí, danou do krve praskající kůží na patě a s věkem poctivých sedmdesát let jsou ty čtyři a půl hodiny pro mne na zdolání okruhu absolutně nereálný čas. A tak tomu opravdu bylo, kdybych si nespustil stopaře, tak tomu sám neuvěřím, zvládnul jsem to dokonce jen za 2 hodiny 54 minut. Holt co se jako kluk ve skautu s Pedrem naučíš, ve stáří jako když najdeš.

Turistova nožka před výstupem a trasa a čas okruhu

Další výlet za rysími mláďaty v bavorském návštěvnickém centru Falkenstein už Jana se mnou zvolna zvládla - rysa jsme neviděli jediného, zato pěkně pršelo, ale měli tam alespoň dobré pivo a moučník. No, kecal bych, jeden rys tam postával coby socha, jiný jako atrapa v lese a další byl na fotce v opravdu pěkném, zejména pro děti, zábavně vzdělávacím centru.

Moje reportáže o soutěsce ZDE a o Velkém Roklanu ZDE, obě obsahují videa, stejně jako tato z Falkensteinu.

„Jani, na Hluboký bude hrát Scofield, je fakt absolutní světová kytarová špička, snad ti bude dobře, abychom mohli vyrazit."

„Vím o koho jde, na tom jsi byl s Danem v Plzni, to mi tenkrát taky uniklo. Holt zdraví je svině."

„Navíc je tam s ním na Hammondy Medeski, taky borec. To bude nářez jako svině."

„Mohli bychom se se sejít s Kájou, co? Zavoláme mu."

Kdo je John Scofield je jasné naprosté většině populace žijící jinou hudbou, než tou z komerčního rádia – frajer, co hrál třeba s Milesem Davisem, Larry Coryellem, Chetem Barkerem nebo Herbie Hancockem a který je letitou ikonou moderní dynamické fussion music. A Kája, řečený mezi přáteli Káček, to je rodák z Týna nad Vltavou, kde jsem strávil jako malý kluk tolik krásných chvil s babičkou, dědou i později s ním, o málo starším takřka bratrancem, dnes usazeným na Vondrově u Hluboké. O té době i jak moje matka vzpomíná na tamní dávnější časy vorů na Vltavě i na konec války, o tom všem píši v prvním díle. Ta fotka, jak jsou s tetou a kamarádkou na svázaných kládách, stejně jako spousta dalších dobových snímků, dokumentuje zmizelá místa a časy.

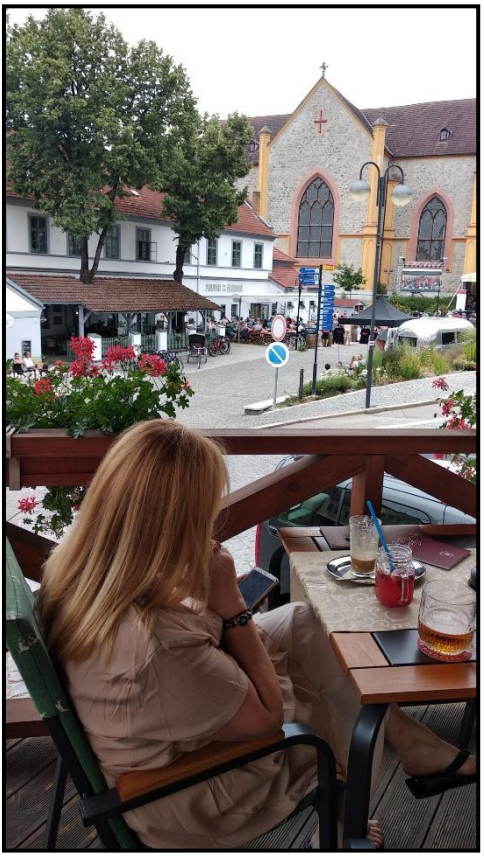
Zanikly jezy, mlýny, plovárna…, ale vzpomínky zůstaly, nejen ty fotografie, ty jsou jen ale věčnější. Budou tu i po nás a snad budou někdy někoho zajímat.

„Tak pojedeme, zavolej Karlovi, jestli náhodou nebude na Hluboký."

To náhodou proto, že to bylo 11. července 2025 a lze dohledat, že to byl pátek a co dohledat nejde je fakt, že Karel o víkendu mizí na chatu. Tudíž tam náhodou nebyl, takže setkání nebylo ve hře. To by mohlo být jasné každému.

„Napadlo mě, že vytisknu to fotku, jak jsem s Johnem v Plzni a pak mu ji po koncertě dám a řeknu Rudymu, ať nás spolu vyfotí. Bude to prdel, po osmi letech zase spolu."

A vyrazili jsme směr Hluboká a jasné je, že ta nad Vltavou.

Ideální stanoviště – terasa hotelu Podhrad

Obvykle jsme se tam s Káčkem setkávali na hotelu Podhrad – i když to vypadá, že je pod nějakým hradem, tak opravdu snad každý ví, že na Hluboké je zámek a ne hrad, jeden z nejkrásnějších a nejnavštěvovanějších u nás. Tentokrát jsme se na večeři stavili v sousedním Knížecím dvoře, který provozuje jeho syn Milan. Milana i jeho staršího bráchu Karla, když byli malí, jsem cachtal za ruce v Lužnici u Kolodějů, škoda, že ty fotky už nemám. Ale jak jsem se nedávno hrabal ve starých negativech, našel jsem jeden snímek, kde jeden z těch pacholíků je s mámou Dášou, předpokládám, tedy s jistotou tuším, že to bude Karel. Sice ho tam taky dnes vídáme, ale pochopitelně vypadá trochu jinak.

Z toho kluka je už dneska sakra velkej chlap

„To je v hajzlu, není tu žádný volný místo na zaparkování, ani u Milana není volno."

„Zkus to tamhle dolů k sokolovně, tam by to mělo být zadara."

Jako vzorný manžel jsem mé víle uvěřil, ale raději to tam šel předem okouknout a pro sichr, tak se říká jistotě, to ví asi každý, jsem se zeptal řidiče tam právě parkujícího auta.

„Dobrý den, nevíte, jestli se tady nemusí platit?"

„Ty mně neznáš? Klub Akord, Jaryn Janek."

„To mně poser, je to pár let, fakt bych tě nepoznal."

Akord byl můj bývalý pražský klub a Jaryn u mne často vystupoval se svojí vynikající kapelou Med, jinak taky hrál třeba s Kamilem Střihavkou, Ivou Marešovou, Noidem Bártou, hostoval u Kryštofa a snad nemusím vysvětlovat, že ne u toho svatého. Sice absolvent konzervatoře na kontrabas, ale v praxi mistr elektrických basů a zvukových efektů na baskytaru.

Jaryn u mne v klubu, rok 2005

Zaparkoval jsem tedy za ním a doufal, že se večer uvolní nějaké místo v ulici u kostela, kde na náměstí stojí trvale pódium, nejen tedy pro festivaly Rudyho Linky. A to proto, že ani obloha, ani metrologové i rosničky nevěstili nic dobrého. Kupodivu se jeden flek uvolnil – že tím nemyslím nějaký ten fialový na pyji mého bývalého kamaráda Mapeho, o kterém též hojně píši v minulém díle, to snad nemusím objasňovat. Jana ho pohlídala a my měli zázemí v suchu auta pár metrů od místa činu. Cestou jsem narazil na naše přátele z Písku.

„Potkalas taky Honzu s Kamilou?“

„Jo, před chvílí, ani jsem nevěděla, že taky jedou.“

Během koncertu mne zastavil chlapík, podstatně mladší než já.

„Ahoj, jak žiješ? Pořád s mladým hrajete?“

Znáte ty chvilky, někoho potkáte, on ví, kdo jste a vy jste ze hulváta nebo blbce, že nevíte, kdo to je. A to byl ten případ. Pár dalších známých už jsem pro změnu identifikoval, sjel se sem z jihu Čech kde kdo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Rozevlátý bohém naposledy? vzpomíná*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.